

Antar

Arabska junaška zgodba

Četrto poglavje.

Dva dni je že pasel Antar očetove črede, ko se je nova strašna novica razvedela med Beniabi.

Dva tisoč jemenskih vojščakov, ki jih je vodil Jezid, krvolok, se je pripravljalo, da napadejo deželo.

Pokoren svojemu očetu si je mislil Antar, da bi bila huda neposlušnost, če bi zapustil svoje črede in šel med vojščake beniabske. In ostal je v puščavi. Družbo mu je delal eden njegovih bratov, Šejbut, ki mu je bil iz srca vdan.

Tam doli pri šotorih pa se je bil obupen boj.

Ceprav jih je oblegalo trikrat večje število jemenskih razbojnikov, so se Beniabi hrabro in vztrajno branili.

S hriba, kjer je pasel svoje črede, je opazoval Antar ta boj. Videl je, kako pada šator za šatorom in kako je čedalje manj vojščakov.

Stisne pesti in v očeh mu zagori strašen plamen. Kako rad bi se pognal v bojni metež in pomagal svojim tovarišem. Zdi se mu, da bi z enim samim zamahom s sablo napravil zmedo med sovražniki in jih pognal v beg.

Toda oče mu je prepovedal ostati med vojščaki. Samo suženj je...

Izenada pa pridirja Šedâd na svojem konju. Od jeze je kar škrlatnega obraza. Spremlja ga Malek.

»Zdaj, ko smo vsi v taki stiski, lenariš s čredami,« zakliče svojemu sinu. »Ali nisi opazil, da divja boj v naših domovih?«

»Saj sem le pastir in suženj,« odvrne Antar krotko. »Sužnji se ne bojujejo, oče moj, in ostal bom tam, kamor si me ti za zmeraj poslal.«

Kaj naj odgovori na te očitke? Šedâd je molčal.

Toda strah ga je prevzel. Vidi, kako bodo kmalu vsi šatori zgoreli, kako bodo kmalu vsi vojščaki njegovega pleme-

na mrtvi. Če ne pride Antar na pomoč, bo vse izgubljeno.

In zdaj ga začne on prositi.

»Pridi na pomoč, moj sin, in povzdignil te bom med plemenitnike.«

»No, pridi, Antar,« prosí tudi Malek.

»O, stric,« pravi Antar posmehljivo, »zakaj si se obrnil na mene? Zakaj nisi poklical na pomoč Amarja? Ali ni Ablin ženin? Ali ni s tem že toliko kakor tvoj sin?«

Tedaj je postal Malek prav ponižen:

»Usmili se svoje sestrične, Antar! Če ne prideš na pomoč, jo bo ugrabil kakšen imenitnik jemenski in izgubljena bo. Reši jo, reši nas vse in dal ti jo bom za ženo.«

Kaj je Antarju še ostalo?

Hitro je pograbil svoje orožje. Planil je na konja, čez griče in kotline. In pognal se je v sredo meteža, kjer je bil boj najhujši.

Sovražni vojščaki so spoznali Antarja. Dobro so vedeli, česa je zmožen, dobro so poznali njegovo junaštvo in moč.

In ko so ga zagledali, se jih je polastil nemir. Kar zmedli so se. Obrnili so se v beg in za njimi je planil Antar in zamahoval s svojo sablo, da so se glavice kar kotalile po tleh. Sabla se je krvavo lesketala v soncu.

Kmalu je Antar ocedil bojišče. Zmagal je. Ali bo moral zdaj še dolgo čakati na svoje plačilo, na Ablo?

Toda Malek je izdajalec in že misli, kaj naj bi storil, da mu ne bi bilo treba obljube izpolniti. Vse bi rajši dal, kakor svojo hčer temu strašnemu junaku.

Toda kaj naj stori?

Kmalu je našel, kar je iskal. Ko je prišel Antar k njemu veselega obraza, zaupajoč v iskrenost svojega strica, mu je ta rekel:

»Abla je tvoja, o moj nečak. Toda sam veš, da se nikoli ne sme pokazati

snubec brez daril pri svoji nevesti. V zameno za mojo hčer mi privedi tisoč velblodov asafirskih. Ti velblodi so najlepši na svetu. Precej dni je že od tod jih boš dobil, v deželi kralja Munzirja. Pojdi in ko se vrneš, bomo praznovali tvojo poroko.«

»No, že prav,« je odvrnil Antar. »Dragi stric, velblode boš dobil, naj me stanejo karkoli.«

Ni videl izdajalskega nasmeška, ki se je pokazal na Malekovem obrazu, in odpravil se je na pot proti daljnji deželi kralja Munzirja.

Njegov brat Šejbub ga je zvesto spremljal.

Peto poglavje.

Ravnina se širi pred obema vitezoma. Neizmerna je in brez konca.

Antar in Šejbub jezditata po njej že dolgo, dolgo.

Časih ustrelita kakšno roparico ali kakšno ptico, da ne umreta od lakote.

Studenci ju krepe in vsako noč počivata v kakšni oazi med palmami, da si nabereta novih moči za naslednji dan.

Čez dolgih osem dni zagledata v daljavi nekaj belega, kakor kopico belih gričkov.

»To so šatori,« pravi Šejbub.

»Šatori?« odvrne Antar. Kdo bo prebival v teh zapuščenih krajih tako daleč od ljudi?«

Vendar prijezdita bliže in ob topotu konjskih podkev se prikaže iz šatora starec.

Velik je in okleščen. Oblečen je v cunje, vendar je nekaj veličastnega na njem. Bele lase ima in dolgo belo brado.

Prijateljsko pozdravi oba popotnika.

»Bog vaju varuj!«

Dal jima je prostora v svojem šatoru in jima nalil pijače.

Potem ju je vprašal, kaj bi rada.

Antar mu je povedal svojo zgodbo in zakaj potuje. Pravil mu je, kako ga je poslal stric po tisoč velblodov asafirskih, da dobi svojo lepo sestrično Ablo za ženo.

Toda ob besedi »asafirskih« je starec vzdrhtel. Počakal je, da je Antar povedal svojo zgodbo do konca, potem pa je vzkliknil:

»Tvoj stric Malek te je sramotno izdal, o Antar!«

»Ne razumem te prav,« pravi hrabri Antar, vendar mu neznan strah stiska srce.

»Ti velblodi, ki so tako lepi in hitri, so last kralja Munzirja. Ali me ne razumeš? To se pravi, da jih ne boš mogel dobiti. Tvoj stric te je poslal ponje, da

bi te pogubil. Tvoj poizkus se ne more posrečiti. Vrniti se boš moral praznih rok in vsi te bodo zasmehovali in se norčevali iz tebe.«

Tedaj pa plane Antar pokoncu:

»Malek me še ne pozna,« reče in od besnosti drgeta. »Doslej se še ničesar nisem zbal!«

Pozdravi starca in se mu zahvali za dragocene nasvete.

Potem pa nadaljuje pot in spremlja ga Šejbub, ki je ves žalosten.

Pred sabo vidi Antar svojo lepo Ablo.

Ali jo bo res moral izgubiti in prepustiti drugemu.

Ne.

Niko!h!

In vzlic žalosti, ki mu teži srce, ne obupa.

Cesa ne bi poizkusil za Ablo?

In brata jezditata dalje po neizmerni ravnini. In čim dalje prihajata, tem bolj se izpreminja pokrajina. Čedalje rodovitnejša postaja. Zdaj že srečujeta kraje, kjer rase drevje in kjer se v daljavi vidijo polja.

Toda še zmeraj nista prišla tja, kamor sta bila namenjena. Še dosti, dosti dni jezditata.

Potem postaja pokrajina čedalje lepša. Vsa je kakor začaran, ploden svet.

Srečujeta ljudi in neizmerno čredo.

Začudena gledata Antar in Šejbub to blagostanje. Zdaj nista nič več izmučena in ubita.

»O, brat,« pravi Šejbub, »zdi se mi, da sva prišla v Munzirjevo kraljestvo.«

»Ali misliš res?« vpraša Antar in ne more skriti, kako mu glas drhti.

Z vrha griča gledata brata ravnino pod seboj.

Zeleni travniki se širijo v daljavo. Drevje se druži v gozdove in povsod vidita same črede in vsa živina je bolj bela od mleka.

»Ali niso to velblodi, ki sva jih prišla iskat? Velblodi asafirski?«

Antar vzdrhti. Z roko si zasloni oči, da ga sonce ne slepi, in gleda tja, kamor je bratu ušel pogled.

(Dalje prihodnjik).

O bedaku, biku in zlatem košu

Kajpak, vsak dan se to ne zgodi, ampak včasih le tako nanese. Zakaj svet je širok, in mnogo čudnih stvari se pripeti na zemlji. Danes vam bom povedal zgodbo o dobrem očetu tam za hribi in vodami, za jezeri in gorami. Pravil vam bom torej o tistem očetu, ki je imel tri sinove. Ti bratje trije pa si niso bili dobri med seboj, in kakor je že navada, so imeli tretjega, najmlajšega, za bedaka. Če sta le mogla, sta mu kakšno prišila, in potlej sta se krohotala starejša dva in sta norce brila iz njega. Ker se torej niso mogli trpeti bratci trije, so sklenili, da si razdele očetovo imetje tako, da bo vsak dobil enak del, da nikomur ne bo krivo, in bo odslej živel vsak na svojem.

Ko pa so si vse razdelili, jim je ostal velik marogast bik. Nikakor se niso mogli pogoditi, čegar naj bo. Nazadnje so določili, naj bo bik tistega, v čegar hlev bo sam šel. In zatorej sta si prva brata, ki sta se imela za pametna, sezidala vsak sebi nov hlev in ga dala lepo pobeliti. Mislila sta, čigar hlev bo lepši, v tistega pojde.

Tretji brat pa, ki sta ga imela za bedaka, ni imel denarcev, da bi si postavil zidan hlev, nego si je lepo iz gozda donesel zelenih vej, hrastovih in bukovih, pa si je napravil hladen hlevček. No, dobro! Brata sta se mu seveda smejala in ga tolkla po plečih, češ, dobro si jo izpeljal! Hleve so imeli torej gotove in gredo po bika. Kateri hlev si bo izbral, tam ostane. No, dobro!

Biku pa je bilo vroče, ko so ga torej izpustili, mahoma vzdigne rep pa jo naravnost zdvija v zeleni hlev, ki ga je naredil tretji brat iz vej, onih dveh zidanih hlevov pa še pogledati ni hotel.

No, dobro!

Najmlajši brat, ki je veljal za bedaka, je torej dobil bika. In zato sta bila starejša dva pametna brata zelo huda nanj in sta v jezi rekla:

»Le zakaj sva midva tako lepe hleve sezidala in toliko potrošila pa nisva nič dobila?«

In veste, kaj sta se pametna brata dogovorila? Sklenila sta, da mu zažgata hlev. No, dobro! Vsa jezna in togotna mu v resnici zažgata hlev. Ha, kaj naj zdaj napravi brat najmlajši, ki je bedak? Malo premisli zapuščeni siromak pa gre pa si lepo s polenom odrine žerjavico pa se greje in gasi pa lepo na kup oglje spravilja. Do večera dela tako, in glejte, ko se stemni, je imel celo grmado lepega bukovega oglja.

Drugi dan pa vzame koš, nasuje vanj oglja in se odpravi z njim po svetu. Gre, gre, potuje po svetu, precej daleč je že bil, ko ga dohiti noč. Pa vam pride do velike krčme ob cesti in naravnost noter jo krene in prosí krčmarja za prenočišče.

»Dajte mi, da spim pri vas nocoj to noč. Saj vam jutri dobro plačam, lejte, cesarske cekine nesem, pa si ne upam dalje, ker je temna noč in je v bližini gozd zeleni, gosta šuma, kjer se skrivajo gorski ptiči. Dajte mi, da prenočim pri vas, cesarju nesem cekine, za davek mu jih nesem, ker sem dolžan.«

»Je že prav, kar spat pojdi, ako je tako,« pravi krčmar.

»Moramo ti pomagati, ako neseš cekine, in tudi plačal nam boš dobro, kot praviš,« se nasmeje krčmar in si pomane roke.

»Kaj pak, kaj pak, imenitno vam plačam vse,« reče brat-bedak.

»Seveda, nekoliko čudni so moji cekini,« nadaljuje brat neumni, »sedaj je samo zlato v košu, ako pa kdo noter pogleda, se na mestu izpremeni v oglje. Zato vas prosim, da bi nihče ne gledal v koš, drugače sem nesrečnež in velik siromak.«

No dobro.

Krčmar mu odgovori:

»Ne boj se, brate, jaz ne bom gledal. Lahko mi zaupaš, že iz strahu pred cesarjem ne bom!«

»Pa niti jaz ne bom,« pravi krčmarica.

»Drugi pa tudi ne bodo, samo pojdite v hišo pa se prespite in nič se nikar ne bojte za te vaše cekine!«

No, dobro! Vsi so zaspali, le krčmarica ni mogla zatisniti očesa. Misli si: Le kakšni so to cekini, da jih ne bi smel nihče pogledati! Jaz jih hočem videti, pa naj bo, kar hoče.

No dobro! Odgrne koš pa pogleda notri, a to ti je samo oglje!

»O joj, kaj sem storila! Kaj bo pa zdaj! Prav je imel oni, ko je rekel, da se zlato brž izpremeni v oglje. Mogoče pa ga kako ukanim! Da bi le v koš ne pogledal, temveč kar oglje od hiše odnesel!«

Tisti brat pa, bedak, čigar je bilo oglje, ni vso noč spal, nego je iz postelje pazil, ako bo kdo kaj iskal po njegovem košu. Gleda, gleda, pa vidi krčmarico, ki razkopava po njegovem košu. No dobro!

Zasije jutro, pride beli dan, vsi vstanejo, pa vstane tudi bedak. Veli krčmarju:

»Ha-ha, zdaj pa grem gledat v moj koš, ali je vse tako, kot sem sinoči pustil!«

Gre, pogleda, a v košu je samo oglje.

»Ha joj, a kdo je v koš gledal!«

Vpije bedak, vpije, skače, si mrši lase.

»Samo oglje je v košu, nekdo je, kdorkoli že gledal v koš!«

Krčmar ga motri ves prepaden. Lasje mu kar sujejo po konci, blede prsti mu drgečejo, zobje šklepečejo. In pravi:

»Kdo bi gledal? Jaz pri moji veri nisem, vso noč sem bil v hiši, kdo bi gledal?«

Pokliče krčmar svojo ženo in vso družino pa jo vpraša:

Ali je kdo ponoči v ta koš pogledal?«

Družina se spogleduje, z glavo odkimava, z rameni zmigava.

Poskoči bedak pa treščil z besedo:

»Ali vam nisem lepo povedal, da ni treba v ta koš gledati, ker se brž zlato spremeni v oglje! Kdo je gledal? Matjaž, ali si ti, Bara, ali si ti, v roko mi sezi, pa bom takoj našel pravega!«

Pride hlapec, mu da roko, bedak zmaže z glavo. Pride dekla, seže mu v roko, bedak odkima.

»I, kdo pa je bil?«

Bedak si ruje lase.

Takrat pa vidi krčmarica, da mora povedati, drugače bo slabo za njo. Vsa je rdeča, vsa je bleda, v tla gleda, in trese se ji beseda:

»Jaz sem gledala!«

»Joj, kaj bo pa zdaj!«

Bedak kriči, gori, iz oči mu lete strele. Tak je, kot sama zver.

»Pa to so bili cesarski cekini, bo slabo, saj sem vendar rekel, da ni treba gledati v koš! Ali hočete, da mi biriči odrobijo glavo! Zdaj nočem nič drugega, nego da mi poln koš denarja nasujete. Nič drugega nočem! Ali pa pojdite vi pred biriče! To je bil cesarski davek!«

Vidi krčmarica, vidi krčmar, da jima bo huda predla, pa nasipljeta bedaku poln koš denarja. No, dobro!

Gre bedak domov s polnim košem denarja, sreča tam otroka in mu pravi:

»Pojdi k mojemu starejšemu bratu, naj ti da polič, bomo denar merili!«

Otrok steče, najde brata, reče:

»Stric, dajte mi polič, bomo denar merili!«

»Ha, kje pa je bedak denar vzela, vpraša brat.

»Ha, oglje so prodali,« veli otrok.

»No, vzemi polič, nesi! No, poglejte ga, vidiš norca, kako se je nabral denarja! Oglje je drago prodal, in sedaj ima več kakor vsa vas.«

Gre k starejšemu bratu in pravi:

»Veš ti kaj, ali si ga videl! Bedak ima denar, midva pa koč! Hitro zažgiva vsak svojo hišo, pa bova prodala oglje še dražje nego on! Ako je znal bedak tako dobro prodati, koliko boljše bova šele midva, ki sva pametna!«

»Ha, dobro, prav imaš, pa si potem lahko lepšo hišo sezidava, ko bo denarja kot listja in trave.«

Tako reče drugi brat in zavriska.

»Ha, je, tako naj bo, samo zažgiva!«

Glejte, in res, ko se približa mrak, zažgeta vsak svojo hišo.

Gorita hiši, prilete ljudje gasit, branijo, kriče, gase! He, ko pa so zvedeli, da sta sama zažgala, so rekli:

»Poglejte jih, osle in šeme! Gasita si sama, ker sta si zažgala! Udri po njih, eden je norec, drugi capin, pretepimo jih!«

Skočijo ljudje, da bi jih zgrabili in zmlatili, ona dva pa hitro zbežita in se skrijeta. Drugi dan, ko je že vse zgorelo, prideta plaho na dan pa začneta nabirati oglje. Vsak si ga nabere poln koš in gresta z njim na prodaj. Vprašajo ljudje:

»Kaj prodajata? Kaj imata?«

»Ha, samo lepo, dobro oglje! Kupite ljudje božji, poceni vam dava!«

»Pa kaj bi rada za oglje?«

»Ha, nič drugače ne moreva dati nego vsak koš za mernik denarja.«

»Ho, vidva, ali sta bedaka ali osla, ali oboje skupaj! Ali mislita, da je kdo tako neumen, da bo za to oglje dal mernik denarja! Ha, menda se hočeta delati iz nas norca, pretepimo jih!«

In so pograbil oba brata pa jih naltolkl, da se jima je delala tema. Vpila sta in ječala, in ko sta dobila poštenih batin vsak svoj delež, so ju ljudje izpuštili. Šla sta domov, ne da bi prodala oglje. Vsa jezna sta se hudovala na brata in jokaje hodila okoli pogorišč.

Bedak, tretji brat, pa je veselo prepeval in že zidal novo, visoko hišo, ker je imel vsega dosti. In menda še živi, ako ni umrl.

Kmet Janez.

Če se zemlja trese

K najstrašnejšim šibam, ki uničujejo človeštvo, štejem potrese in bljuvanje ognjenikov. V vseh poročilih ljudi, ki so take katastrofe sami videli, se vidi, kako deluje ta prirodna nesreča na ljudi in na živali. Do blaznosti se stonujeta strah in obup in ljudje izgube časih v takih trenutkih tudi dar govora. Še celo živali, ki mislimo o njih, da so nerazumna bitja, pograbi hromeč strah.

Kako strašne prirodne moči so na delu, ko se začne zemlja tresti, si še misliti ne moremo. Dostikrat tudi ozemlje, ki je prizadeto, ni tako majhno, kakor bi morda sodili. Strašni potres, ki je divjal leta 1897 v Britanski Indiji okoli spodnjega toka Bramaputre, so občutili na ozemlju, ki je merilo 4 in pol milijona kvadratnih kilometrov in je bilo torej več kakor 18krat večje od površine Jugoslavije. Ko je leto nato spet zdijval potres v isti državi je bilo razdejano ozemlje celo dosti večje.

V Evropi je bilo največ potresov v Italiji, kjer imamo še dandanes tri večje delujoče ognjenike: Vezuv, Etno in Stromboli. Zgodovina poroča, da je divjal v Južni Italiji leta 526 strašen potres, ki je bil vzrok, da je izgubilo življenje skoraj 120.000 ljudi. Če pomislimo, da je bila takrat Italija dosti redkeje naseljena, kakor dandanes in da je ta potres iztrebil skoraj vse prebivalstvo, lahko vsaj približno presodimo, kako strašen je moral biti. Leta 1693, so imeli na Siciliji hud potres in pri tem je prišlo ob življenje 60.000 ljudi.

Posledica potresov so dostikrat velike spremembe na zemeljski površini. Leta 1762, je pri potresu v Indiji zalilo morje ozemlje, ki je merilo več kakor 10 kvadratnih kilometrov, leta 1819 pa se je pogreznilo ob reki Indu ozemlje v dolžini 300 kilometrov.

Najstrašnejši je pojav, ki ga imamo v potresu na otoku Jamajki v letu 1692. Tam so napisali:

»To je bila strašna igra užaljene prirode. Iznenada se je zemlja razpočila na sto in sto krajih, toda te razpoke so se hitro zaprle in potem spet odprle. Povsod so padali ljudje in razpoke, ki so jih požrle. Ko so se potem spet odprle, so bile žrtve strahotno zmrcvarjene in vrglo jih je kvišku kakor kamenje. Od 9000 prebivalcev si je rešilo življenje komaj 500 najsrečnejših. In tudi veliko večino hiš so požrele razpoke in jih uničile...«

JUTROVČKI PIŠEJO

Miška in maček. Miška je šla iskat hrane in srečala mačka. Maček se je zapodil za miško, da bi jo ujel. Ko je prišel prav blizu miške, je nenadoma začutil močne bolečine v nogi. Ujel se je bil v past, in miška je srečna pobegnila v svoje kraje.

Marica Grčar, uč. VI. razr.
v Hrastniku

Medved in lisica. Medved hodi po gozdu in otožno godrnja: »Oh ta lovec, že spet me je ranil — le čakaj me, lovec!« In to je ponavljal kar naprej. Lisica je bila že od daleč slišala, kaj medved brunda. Ravno takrat se je mastila s kokošjo, ki jo je bila ukrala lovcu. V glavo ji šine dobra misel. Namaže se s kokošjo krvjo in leze počasi po poti. Ker je šel medved hitreje, jo dohiti. Ko jo vidi, kako je ranjena, se mu zasmili v dno srca, in zato ji reče: »Botra strina, dajte, dajte, da vas malo ponemem!« Lisica se malo namuzne, a medved jo prime in jo nese do brloga. Lisice se še danes norca delajo iz medveda, zato je medved na lisice zelo hud.

Dušan Novak, učenec IV. b razreda
na »Grabnu« v Ljubljani.

Gosenica in metuljček. Zavistno gleda gosenica krilatega metuljčka, ki sedi na cvetu, in začne glodati cvetno stebelce. »Pusti moj cvet!« vzklíkne metuljček. »Rajši se hrani s travo!« »Kaj to tebi mar,« se zadirčno odreže gosenica, »kar gre tebi v slast, gre tudi meni!« — »Gosenica, gosenica, tako si nespametna. Saj ne jem cveta, temveč samo pijem cvetni prah, če boš pa ti pojedla stebelce, potem cvet ne bo dalj semena in ne bo več cvetk in tudi trave ne!«

Jaro šašel, uč. IV. razr.
šmarje pri Jelšah

Dragi stric Matic! Skoraj vse živali so Jutrovčki že popisali, zato Ti napišem pesmico o eni izmed najkrotkejših in najbolj plahih domačih živalic, ki si jih doslej pozabil.

Ležem spat,
sladko zaspi.
Uščipne me bolha
takoj se zbudim!

Nevinka Vizjak, uč. V. razr.
Trbovlje-Vode

Dragi stric Matic! Tudi jaz bi rad tekomal in Ti pošljem povestico o polžu. Ker praviš, da ne sme biti dolga, moraš sam uganiti, kaj je videl polžek... Ves dan in vso noč leze polž, da vidi, kaj je onkraj griča...?

Dalibor Zupanec, dijak II. r. drž. real. gimn.
v Ljubljani

Zakaj nimajo zajčki repka? Velik ponos zajčkov so bili nekoč njihovi košati repki. Lisička je bila pa jezna, da so imeli zajčki

prav tako lepe košate repke kakor ona, zato jim jih je nekoč pogrizla.

Mira Selan, uč. II. razr. drž. real. gimn.
v Ljubljani

Dragi Dalibor! Ko pride polžek na vrh griča, Ti bom povedal, kaj je videl tam. Srčno Te pozdravlja

stric Matic.

Nesreča. Miška je šla po živež, pa se je ujela v past.

Tatjana Likar, uč. I. r. II. drž. real. gimn.
v Ljubljani

Rolfi in Pubi. Moj striček ima dobrega čuvaja Rolfiga. Ker je Rolfi že star in nima več zob, si je nabavil Pubija. Rolfi je bil pa nanj zelo ljubosumen in kjerkoli je le mogel, ga je ogrizel. To je dobro, da nima zob, drugače bi bil Pubi velik revček. Pri skledi sta pa že prijatelja.

Ljubo Bon, učenec III. razr.
na Raki

Medved in lisica. Lisica je šla nekoč v vas krast. Sredi pota jo sreča medved. Medved se ustavi in vljudno vpraša: »Kam pa, gospa?« Lisica pa pravi: »Kaj ne veš velike novice? Stric Matic se ženi v Ljubljani. Povabljen sem na gostijo!« Medved se je tako začudil, da je pozabil požreti lisico, in tako je lisica nemoteno nadaljevala pot v vas.

Dragica Eržen, uč. III. razr.
Brezovica pri Ljubljani.

Naši svinjski hlevi in kurje grede so pozimi zaradi mraza skupaj. Na novega leta dan se je pa zgodilo, da sta dve kokoši padli z gred na dva pujska. Pujska sta kokoške tako obrizla, da sta komaj komaj ušli smrti. Z zadnjimi močmi sta srfotali na grede, ki so namenjene kokoškam.

Slavica Šalamon, uč. IV. razr.
Loče pri Konjicah

Žaba in belouška. Pri vaški mlaki sta se srečali žaba in belouška. Obe sta bili silno lačni. Zato sta se lotili druga druge. Belouška je zagrabila žabo za zadnje krake, žaba pa belouško za rep. Jedli sta toliko časa, dokler ju ni zmanjkalo.

Tinčl Restarjeva, uč. V. razr.
v Hrastniku

Iz Trbovelj
Stric Matic, v Trbovlje pridi,
ne veš, kaj vse pri nas se vidi!
Snežec pada v kosmičih
ubogi zajčki spe v grmičih,
lačna vrana v zraku kroži,
tam v rebri tam v lozi.
Zviška se spusti pod grm,
tam spal je zajček ves premri,
prestrašil se je ljute vrane
ki išče v zajčku svoje hrane.
Siva vrana kra, kra, kra,

se je tudi ustrašila.
In drugam je odfrčala
drugod si hrane bo iskala.
Edi Kokotec, uč. VI. razr.
Trbovlje-Vode

Dragi stric Matic. Po dvorišču moško
koraka naš petelinček. Njegov največji
sovražnik je sosedov petelinček, ki se hoče
zmerom pripraviti z njim.

Minka Stupica, uč. IV. razr.
v Ljubljani

Volk. Med čredo zbeganih ovc plane
lačen volk. Popade ovce in jih nekaj po-
davi in odnese v brolg, kjer nahrani z njimi
svoje mladiče.

Ana Stupica, uč. I. b r. gimn. na Poljanah
v Ljubljani

Plačilo za dobrosrčnost. Muca Belka je
dobila v svojo skledico za vrati v hlevu
vsak dan svežega, toplega mleka. Vedno
je pustila polovico mleka veliki, pisani
kači, ki se je priplazila ob istem času v
hlev, kjer je sirota Anka molzla kravo.
Nekoč je kača prehitro hlastala dišeče mle-
ko. Mačica jo udari s šapico po glavi in jo
pokara: »Kaj si tako požrešna? Ne smeš
tako hiteti!« A tisti mah pade kači velik
demant z glave, in kača se zgrudi mrtva
na tla. Dobrosrčna muca in sirota Anka
sta pa tako postali bogati in srečni.

Ivan Silvester Collauti, uč. III. razr.
Sevnica ob Savi 78

Moja putka. Dobila sem od stare mame
malo putka. Ali veste, kaj je naredila, ko
je dorastla? Jajčka je nesla!

Anica Vreš, uč. IV. razr.
v Velikih Laščah

Resnična zgodbica. Posestnik je podaril
lepo bernhardinko prijatelju, ki je stano-
val na drugi strani reke Drave. Toda ži-
val ni mogla pozabiti svojega prejšnjega
doma. Ko je dobila mladiče, ni imela več
obstanka. Preplavala je reko z vsakim
mladičem posebej, ki ga je nesla v gobcu.
Ko je prišel posestnik v hlev pokladat ži-
vini, je pritekla k njemu, veselo mahala
z repom in mu pokazala svoje mladiče.

Milan Faganelli, uč. I. razr. klas. gimn.
v Mariboru

Jazbec in lisica. Jazbec in lisica sta se
zmenila in šla v gostijo na njivo, kjer je
rastla koruza. Pa pride kmet s puško in
psom. Ko zagleda jazbeca, hitro dvigne
puško in ustreli jazbeca. Med tem je pes
tudi lisico ujel in zadavil. Kmet se je ve-
selo namuznil: »Zdaj pa gre kriza h koncu.
Pečenke imam dovolj in lisičji kožuh mi
bo poplačal davke!«

Boris Paternu, uč. II. razr.
na Vrhniki

Resnična zgodba. Imeli smo mačko, ki
je imela mladiče. Najlepšo mlado mucico
smo obdržali. Stara mačka ji je prinašala
žive miši in časih tudi kakega martinčka.
Mucica me je imela zelo rada in je hodila

za menoj kakor kak pesek. Nekoč, ko sem
šel iz sobe in pustil vrata odprta kakor
zmerom, je mama za menoj zaprla vrata,
pri tem pa je mucici pripravila rep, tako da
ji ga je odščipnilo. In tako je naša muca
še danes brez repa.

Davorin Sanein, uč. IV. razr.
v Smederevu

Medved in zajec. Nekoč sta se srečala
v gozdu medved in zajec. »Poglej se, kako
si šibak!« reče medved zajcu, »Če te po-
jém, še sit nisem!« Tisti mah je zajec za-
pazil lovca in se hitro skrivil v grmovje. Ne-
okretni medved pa ni mogel tako hitro
zbežati, in tako ga je lovčeva svinčenka
ubila. Zajček pa še danes v gozdu lovcu
fige kaže.

Pavel Sešek, dijak I. r. drž. real. gimn.
v Medvodah 16

Sin. Živel je oče. Imel je sina. Sin je
dorastel, nato se je oženil in srečno živel
do svoje smrti.

Grebenc Boris, uč. I. a I. drž. real. gimn.
v Ljubljani

Naš muc lovi muhe

Naš muc lovi muhe

debele in suhe.

Kot medved renči

in tačico vitko

kot sabljico bridko

po zraku vihiti.

Majdica Marčič, uč. IV. b razr. v Lichten-
turnovem zavodu, Ljubljana, Zrinjskega
cesta št. 6-I,

Uboge ptičke! Že večkrat nam je v šoli
g. učitelj rekel, da ne smemo pozabiti ubo-
gih ptičk. Tudi v radiju večkrat slišim be-
sede: »Usmilite se ubogih ptičk pozimi.«
Zato jim pa večkrat v hišico natresem
zrnca, da te uboge sirotice ne stradajo. Po-
seбно od zadnjic, ko je bil tako strašen
mraz, se mi tako smilijo, kako so te uboge
reve zmrzovali. Z mojo prijateljico smo se
sankale in smo našle mrtvo ptičico. Na-
redile smo ji grob in smo jo pokopale. Zato
pa tudi jaz priporočam: »Ne pozabite ubo-
gih ptičk!«

Zorica Govejšek, uč. V. razr.
v Črni pri Prevaljah

Srna. Lačna srna išče po gozdu hrane.
Naenkrat zapazi lovca, hoče se mu skriti,
toda že počí strel in srna mrtva obleži.

Pajk Anuša, uč. IV. a razr. mestne nar. šole
v Celju

Zgodbica. Moja sestra je bila mafhna,
ni še hodila v šolo. Vedno je rada stikala
za jajci po kurniku. Nekega dne se je na-
potila s košarico po jajca v kurnik. Na
gnezdu je sedela koklja. Z noskom je do-
segla ravno do gnezda. Kokla jo kavsne na
konec noska. Vsa prestrašena zbeži z rde-
čim noskom k mami in zatoži kokljo. Še
danes se moja sestra izogiba koklje.

Zdravko Klanjšček, uč. III. razr.
Vučjvas p. Križevci

Preizkušnja peterih čutov

Da našel kruha bi in meda,
po shrambi Francelj se ogleda.

Namazal si je kruha kos,
med kakor cvet dehti pod nos.

Ko je tako zobe nabrusil,
še marsikaj bi rad okusil.

A komaj je pobasal kruh,
nekdo prihaja — zdaj posluh!

O Bog, kaj Francelj zdajle čuti —
brni mu glava ob klofuti...

Zanimivosti

Najvišji kraj, kjer ljudje stalno prebivajo, je v Tibetu, 4816 metrov nad morskno gladino.

Kri napravi v žilah vsako sekundo 15 centimetrov dolgo pot.

Znanstveniki so dognali, da je domneva, da smo ob nevihti pod bukvijo varni, pravljica. V resnici ni nobenega drevesa, kamor strela ne bi udarila. Najrajši pa udari seveda v drevesa, ki stoje nad večjo množino podtalne vode.

Že več tisoč let pred Kristusovim rojstvom so se stari Germani brili.

Med vsemi živalmi je kit največji. Dorasel kit tehta toliko kakor 60 srednje težkih slonov.

Najbogatejši mož v starem veku ni bil kralj Krez, ampak rimski cesar August, ki je imel nad 20 milijard sestercev vredno premoženje.

Kilogram strdi izdelava 80.000 čebelle.

Listnica uredništva

Anica Vreš, uč. IV. razr. v Velikih Laščah: Tista številka »Mladega Jutra je na žalost že razprodana.

Dragi Jutrovčiki! Dopisov, ki bi se našli na zadnji razpisani natečaj, ne sprejemamo več, ker smo ga že 12. t. m. zaključili. Imamo še vse polno dopisov, ki bi jih radi objavili. Tisti, ki to pot niso prišli na vrsto, naj se oglašijo pri drugem natečaju. Novi natečaj razpišemo dne 11. marca.

Pri teti Ošpeti

Rešitev

Teta je mislila: »Kar sem povedala, to je laž!«